

ת"פ 1009/04/20 - מדינת ישראל נגד אוריאל מלכה

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 1009-04-20 מדינת ישראל נ' מלכה
בפני כבוד השופטת אדנקו סבחת- חיימוביץ

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אוריאל מלכה

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד רותם פלג

ב"כ הנאשם עו"ד רחלי גססה

הנאשם בעצמו

הכרעת דין

כמצוות המחוקק אני מודיעה על זיכוי של הנאשם.

כתב האישום והמענה

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין תשל"ז - 1977 (להלן: "**החוק**").

במועד הרלוונטי היו הנאשם והמתלוננת בהליכי גירושין. בתאריך 3.2.2020 בשעה 23:00, בעת שנכח אצל המתלוננת חברם המשותף חכמון, הגיע הנאשם לדירת המתלוננת והלם בעוצמה על דלת הדירה. באותן הנסיבות, עמוד 1

איים הנאשם באומרו "תפתחי את הדלת אני אזיין אותו אני ארצח אותו אני יודע שהוא בפנים אני יודע שהוא נמצא אצלך". במעשיו אלה איים הנאשם על חכמון בפגיעה שלא כדין בגופו בכוונה להפחידו או להקניטו.

2. הנאשם הודה, כי הגיע לדירת המתלוננת אך הכחיש את האיומים.

3. בנסיבות אלה, נשמעו ראיות הצדדים. מטעם המאשימה העידו המתלוננת וחכמון וכן הוגשו הראיות ת/1-5 ומטעם ההגנה נשמעה עדותו של הנאשם.

דין והכרעה

4. נאשם לא יורשע אלא אם אשמתו הוכחה מעבר לכל ספק סביר.

5. אין מחלוקת בין הצדדים בעובדות הבאות:

א. חכמון היה חברם של הנאשם והמתלוננת.

ב. המתלוננת והנאשם היו פרודים בעת האירוע, התגוררו בנפרד והיו בהליכי גירושין.

ג. לנאשם והמתלוננת שני ילדים ואלה היו ביום האירוע עם הנאשם אחר הצהריים והוא החזירם לדירת המתלוננת ובהמשך הערב הגיע שוב לדירה ונקש בדלת.

ד. חכמון והמתלוננת אישרו, כי הנאשם לא נקב בשמו של חכמון בעת שהשמיע את האיומים.

ה. המתלוננת מסרה דיווח למוקד 100 (ת/3) ומסרה דברים לשוטרים שהגיעו לדירתה כמתועד במצלמת גוף (ת/2) ובחלוף מספר ימים אף מסרה הודעה במשטרה. חכמון מסר הודעה מיד לאחר האירוע.

6. ישנו פער מהותי בין עדות המתלוננת לעדותו של חכמון לגבי תוכן האיומים שהשמיע הנאשם. אין מחלוקת, כי האיום הושמע בעת שהמתלוננת עומדת בסמוך לדלת הדירה וחכמון נמצא בסלון הבית כך שלכאורה המתלוננת אמורה לשמוע את הדברים באופן ברור יותר מחכמון. אלא שבפועל, הדברים שיוחסו לנאשם בכתב האישום הם על בסיס דברים שמסר חכמון והמתלוננת מסרה דברים שונים לגבי תוכנם של האיומים.

כמו-כן יש פער בין מה שמסרה המתלוננת בעת הדיווח למוקד 100 (ת/3) מיד לאחר האירוע, **איומים של הנאשם כלפיה**, לבין מה שמסרה בהמשך אותו ערב לשוטרים שהגיעו לביתה (ת/2), **איומים כלפי חכמון ולא כלפיה**, וזאת כאשר חכמון נוכח במקום ושומע את דיווחי המתלוננת לשוטרים.

לכל אלה יש להוסיף את העובדה שגם חכמון וגם המתלוננת סיפרו בעדותם בפניי על האיומים לאחר ריענון זכרון.

7. **אלירן חכמון** מסר, כי בעת שהוא והמתלוננת ישבו בסלון דירתה, הגיע הנאשם "דפק בדלת תפתחי אני יודע שהוא שם ראיתי את האוטו שלו למטה אני אזיין אותו מצטער יש לי בלקאאוט" (עמ' 10 שורות 6-7).

לאחר רענון זכרון חזר העד על האיומים שבכתב האישום "אני אזיין אותו אני ארצח אותו אני יודע שהוא שם תפתחי את הדלת ראיתי את האוטו שלו למטה" (עמ' 10 שורה 9). לדבריו, הנאשם המשיך לצעוק שוב את הדברים ולאחר רענון זכרון נוסף חזר על המילים "שהוא יהרוג אותי שהוא ירצח אותי" (עמ' 10 שורות 20-25), מה שהעיר את הילדים. המתלוננת ביקשה מהנאשם שילך משם אבל הוא המשיך לדפוק בדלת בחוזקה. הם לא פתחו את הדלת והמתלוננת הזמינה משטרה, כי פחדה, אך עד הגעת הניידת הנאשם כבר הלך משם.

הנאשם לא נקב בשמו של העד אבל הוא יודע שהנאשם התכוון אליו, כי הוא ידע שהעד בדירה, שהוא והמתלוננת נשארו חברים טובים והרכב של העד היה למטה. העד מניח שהנאשם חשד שיש משהו בינו לבין המתלוננת אבל זו השערה בלבד.

לדברי העד, הוא ידע שהנאשם לא יפגע בו אבל זו הייתה הרגשה לא נעימה, ומבחינתו אפשר היה לבטל את התלונה. הנאשם אינו אדם אלים, מניח שהדברים נאמרו בלהט הרגע. מאז הנאשם לא פנה אליו ולא היה דבר ביניהם. אשר לפער בין גרסת העד לזו של המתלוננת הוא משער שהמתלוננת לא סיפרה הכל כדי לא לפגוע באבי ילדיה.

עמד על כך שהנאשם צעק את הדברים. לאחר שהוקראה לו עדות המתלוננת לפיה היא הלכה בשקט לדלת לראות מי שם ורק לאחר מכן הנאשם צעק לה לפתוח את הדלת, השיב שאולי הוא לא דיפק בדברים, כי אינו זוכר במדויק.

8. **ליטל מלכה**, העידה, כי הנאשם נקש בדלת בחוזקה, היא הסתכלה בעינית ולא רצתה לפתוח את הדלת.

הנאשם טען לאורך כל הליכי הגירושין שהיא מנהלת רומן עם חכמון. בליל האירוע הנאשם "הוא דפק בדלת והיה כעוס אמר תפתחי את הדלת מנסה להיזכר.. אני יזיין אותו משהו כזה לא הזכיר לדעתי שמות של אנשים שהוא דפק בדלת" (עמ' 15 שורות 27-28). היא לא זוכרת אם ענתה לו, אך אחרי שהילדים התעוררו היא ביקשה ממנו ללכת. יש להם ילד נכה שנבהל מכל רעש ולכן היא נבהלה. היא הרגיעה את הילדים ולאחר מכן התקשרה למשטרה והגיעו שוטרים לדירתה. תלונתה הוגשה ביום 13.2.20 ואינה יודעת למה התעכבה בהגשת התלונה, באופן כללי לא היה לה פנאי לכך הילד הנכה.

כשנשאלה מה צעק הנאשם השיבה "אני חושבת אני אזיין אותו או בן זונה מילים כאלה", וכי לא היה משהו נוסף (עמ' 16 שורות 1-3). לאחר רענון זכרון הוסיפה שאמר "מה שאני זוכרת סליחה שאני מתבטאת ככה אני יודע שהבן זונה נכנס או בן זונה משהו בסגנון הזה" (עמ' 16 שורה 13).

לאחר רענון זכרון נוסף הוסיפה "תפתחי את הדלת אני ראיתי את האוטו שלו למטה. עוד פעם בן זונה ראיתי את האוטו של ואני אזיין אותו דברים כאלה" (עמ' 16 שורות 26-27). ובהמשך שוב לאחר רענון זכרון הוסיפה שהנאשם "אמר שיהיה גבר ויצא החוצה" (עמ' 16 שורה 31) ומניחה שהוא התכוון לחכמון. הוא ידע או הניח שחכמון בדירתה, אולי בגלל הרכב של חכמון, למרות שחכמון נוהג להחליף רכבים. המתלוננת שללה בצורה

מפורשת שהנאשם אמר את המילים "**אני ארצח**" (עמ' 23 שורה 32 עד עמ' 24 שורה 4) ואינה יודעת כיצד חכמון שמע משפט זה למרות שהוא ישב בסלון והיא עמדה ליד הדלת.

הליכי הגירושין שלהם היו סוערים, הם הגישו תלונות הדדיות באותה תקופה, והיא פחדה שתיווצר סיטואציה לא נעימה בין הנאשם לחכמון ולכן נמנעה מפתיחת הדלת. היה קשה לנאשם באותה תקופה, אך היא לא חושבת שהוא היה מסוגל לפגוע באיש.

הנאשם לא אמר לה שמטרת הגעתו הייתה לקחת את הארנק שלו והיא מצידה לא שאלה אותו מה רצונו. בדיעבד ייתכן שהייתה צריכה לשאול אותו מה הוא רוצה אבל הנקישות בדלת לא היו שגרתיות ולכן חששה שיקרה משהו בינו לבין חכמון. המתלוננת הכחישה שהחשש שלה היה מכך שהנאשם ימצא את חכמון בדירה, לטענתה אין כל איסור שהוא ימצא בדירה.

המתלוננת סיפרה לשוטרת שהנאשם עוקב אחריה ואובססיבי כלפיה, כי הייתה רואה את רכבו מתחת לביתה וזה חלק מהאירועים שקרו באותה תקופה, גם אם המעקב לא קשור לאירוע באותו היום.

העדה לא הכחישה את שהוקלט מפיה ב- 2/ת ו- 3/ת ומסרה שחלק מהדברים כלל לא זכרה עד שהוצגו בפניה.

בניגוד למה שמסרה בשיחה למוקד 100 (3/ת), כי הנאשם איים שיפגע בה בעדותה בפניי שללה זאת ומסרה שאיים לפגוע בחכמון "**כלפי אלירן. כאילו אם אתה שואל הוא לא צעק דברים כלפיי אבל זה לא שהוא אמר סליחה אני יראה לך מה זה יזיין אותך, כל הסיטואציה מול אלירן וגם זה לא שאמר אלירן תפתח את אזיין אותך. זה היה תפתחי את הדלת אני יודעת שהוא שם לא הוזכר השם, פשוט עוד פעם בגלל כל השתלשלות האירועים ידענו למי הוא מתכוון**" (עמ' 18 שורות 17-20). על האיומים כלפיה בשיחה למוקד 100 מסרה שאולי התבלבלה (עמ' 18 שורות 30-31).

9. עדותה של המתלוננת בפניי הייתה שונה מהדברים שמסרה בדיווח למוקד 100 (3/ת) לפיו האיום היה כלפיה "**אני אראה לך מה זה**", וכי לאחר הגעת השוטרים שינתה ומסרה שהאיום לא היה כלפיה אלא כלפי חכמון.

בשיחה למוקד 100 (3/ת) מיד לאחר האירוע, המתלוננת מסרה שהנאשם הגיע לדירתה, החל לצעוק שתפתח את הדלת ואיים עליה באומרו "**אני אראה לך מה זה**". דהיינו האיום הוא לפגיעה בה ולא בחכמון.

בהמשך הגיעו שוטרים לדירתה כשחכמון שם. בתיעוד ממצלמת גוף (2/ת) עולה שהמתלוננת סיפרה, כי הנאשם אובססיבי כלפיה ועוקב אחריה ולא בפעם הראשונה, הלא בחוזקה בדלת בפאניקה ואמר "**תפתחי את הדלת, איפה הבן זונה הזה אני אהרוג אותו**", כי הוא חושב שיש לה רומן עם חכמון ושלפני כחודש נגרם נזק לרכבו של חכמון, שאישר את הדברים. המתלוננת מסרה שהאיום היה על חכמון.

המתלוננת מסרה שהיא לא יכולה להגיע לתחנה למסור הודעה בגלל הילדים. חכמון אישר שהוא מעוניין להגיש תלונה והתלווה לשוטרים. כפי שניתן לראות בתיעוד, השוטרים משוחחים עם המתלוננת בנוכחות חכמון, כך שהוא שומע את האיומים עליהם מספרת המתלוננת.

10. אין בידי לקבל טענת המאשימה, כי בשל הסערה בה הייתה נתונה המתלוננת בעת האירוע היא לא שמעה את המילים המדויקות או, כי בחלוף מספר ימים בחקירתה במשטרה התקשתה לזכור את המילים המדויקות.

ראשית, המתלוננת דיווחה למוקד 100 בסמוך להשמעת האיומים על ידי הנאשם ואין אזכור לתוכן האיומים שבכתב האישום אלא אמירה כללית לפגוע בה.

שנית, הן הנאשם והן המתלוננת מסרו, כי אין זאת הפעם הראשונה בה הם מגישים תלונות האחד כנגד השני כך שלא מדובר באירוע חריג בחייה של המתלוננת.

שלישית, המתלוננת לא העידה בפניי, כי הייתה בסערת רגשות לנוכח האיומים שהשמיע הנאשם אלא הביעה את חששה, כי אם תפתח את הדלת עשוי האירוע להסלים בין הנאשם לחכמון.

נוכח כל אלה, לא ניתן הסבר המניח את הדעת לפער בין האיום ששמע חכמון מפי הנאשם, לזה ששמעה המתלוננת, ולפער באיומים עליהם דיווחה המתלוננת בשיחה למוקד 100 לעומת האיומים עליהם סיפרה בהמשך ובעדותה בפניי.

11. לא נעלמה מעיני טענת ב"כ המאשימה כי, לו היו רוצים חכמון והמתלוננת להעליל על הנאשם, הרי שהיו מציינים את שמו בתוכן האיום שייחסו לנאשם וכן שאם השניים היו רוצים בכך הייתה להם שהות לתאם גרסאות והעובדה שמסרו תוכן שונה מלמד על מהימנותם. אלא שאין בידי לקבל זאת, המתלוננת לא מסרה את האיום מפי חכמון למרות שהייתה קרובה יותר אל הנאשם פיזית בעת שאמר את הדברים. הפער בגרסאות של השניים מותיר ספק סביר לגבי תוכן הדברים שהשמיע הנאשם. בנסיבות אלה, גם לא מצאתי בסיס לקבוע, כי הנאשם השמיע מילות איום כנטען בעדות המתלוננת ולהרשיעו בתוכן שונה מזה האמור בכתב האישום.

12. **הנאשם** מסר, כי בימי שני ורביעי הוא לוקח את הילדים משעה 16 עד 19. אחד מילדיהם עם שיתוק מוחין והוא נתן לו לשחק עם תיק העבודה שלו, כדי להעסיק אותו ולאחר מכן לא מצא את הארנק. הוא הניח שזה בעגלת הנכים של הילד ולכן הלך לדירה ודפק בדלת, בהתחלה דפיקות חלשות כשלא היה מענה דפיקות חזקות יותר והמתלוננת אמרה לו שאם לא ילך משם היא תזמין משטרה, אך הכחיש שאיים כנטען בכתב האישום.

אין בידי לקבל גרסה זו של הנאשם שכן, הנאשם לא התקשר ולא שלח הודעה כתובה בעניין אל המתלוננת אף לא לאחר שסירבה לפתוח את הדלת ואף לא לאחר שהודיעה לו, כי תזמין משטרה אם לא יעזוב את המקום.

ככל שהנאשם הגיע על מנת לבדוק האם ארנקו נשכח בעגלה של הילד, מצופה היה ממנו לומר לה את הדברים במקום או לכל הפחות, לעשות זאת בשיחת טלפון או בהודעת טקסט לאחר שהמתלוננת עמדה על דעתה שלא לפתוח את הדלת ואף הבהירה שתזמין משטרה או לפנות אליה באמצעות גורם שלישי כדי להסביר את מטרת הגעתו ולבקש לקבל את הארנק.

בהודעתו במשטרה (ת/5 שורות 25-26), מסר הנאשם, כי בדיעבד הוא מבין שהיה עליו להתקשר אל המתלוננת

בקשר לארנק ולא להגיע לדירה אך באותם רגעים הוא לא חשב להתקשר. הנאשם הכחיש שחשד שיש רומן בין חכמון למתלוננת.

יש פער בין גרסתו של הנאשם בפני לגרסתו במשטרה הן לגבי אי מסירת סיבת הגעתו לדירה והן בנוגע לחשדו שבין המתלוננת וחכמון מתנהל רומן. בעדותו מסר, כי ראה את חכמון יוצא מדירת המתלוננת בחצות, שלושה שבועות לפני האירוע בתיק זה, ולאחר מכן ראה את המתלוננת שיכורה, מה שמחזק את טענת המתלוננת שהגיע כדי לבדוק אם חכמון נמצא בדירתה. הנאשם בעדותו בפני ניסה להראות, כי לא חשד במתלוננת ולא מצא עניין בנושא אלא שבחקירתו במשטרה, ת/5 שורות 21-22, הוא אשר טען שהמתלוננת נהגה להזמין לו משטרה כדי שלא ייחשף שהיא באמת בוגדת בו.

לדבריו, המתלוננת הגישה נגדו 4 תלונות שווא. אין לו הסבר למה שחכמון יגיש תלונה שקרית ואינו יודע מה המניע שלו. כיום הנאשם בקשר טוב עם המתלוננת, אך עם חכמון ניתק את הקשר. הסכים שאין היגיון שאם הוא עזב את המקום המתלוננת וחכמון יבחרו להעצים את הדברים ויגידו שהוא איים (עמ' 33 שורות 20-22), אך עמד על הכחשתו שלא איים.

חכמון נהג להחליף רכבים והוא אינו יודע איזה רכב היה לו במועד האירוע.

13. עדויות המתלוננת וחכמון יש בהם לתמוך בגרסת הנאשם, כי זה הקיש בדלת אך כשלא נענה הגביר את העוצמה, כך שהוא הלם בחוזקה בדלת על מנת שיענו לו. המתלוננת אישרה שאכן הנאשם הקיש בדלת בחוזקה רק בהמשך ולא מיד עם הגעתו.

לא נתתי אמון בגרסת הנאשם לגבי נסיבות הגעתו לדירת המתלוננת, אך אין בכך להשלים את החסר בראיות המאשימה, לנוכח הפער בין תוכן האיומים מפי המתלוננת לתוכן האיומים מפי חכמון לא ניתן לקבוע במידה שמעבר לכל ספק סביר מהם הדברים שאמר הנאשם.

סוף דבר

14. הגם שלא נתתי אמון בגרסת הנאשם ולא העדפתי אותה על פני עדותם של המתלוננת וחכמון, הרי שלנוכח הפער בין תוכן האיומים שמסרה המתלוננת בשיחה למוקד 100 לתוכן שנמסר על ידה מאוחר יותר לשוטרים שהגיעו לביתה, ובפער שבין תוכן האיומים ששמע חכמון שישב בסלון הבית לבין תוכן האיומים ששמעה המתלוננת שעמדה קרוב יותר לנאשם, לא ניתן לקבוע ברמה שמעבר לכל ספק סביר מהו תוכן האיומים שהשמיע הנאשם ולכן אני מורה על זיכוי מהמיוחס לו.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז בלוד בתוך 45 ימים.

ניתנה היום, ב' סיוון תשפ"א, 13 מאי 2021, במעמד הצדדים